

KRISTOVA UČENJA

Učenja Isusa Krista dostupna u Bibliji dugo su bili izvorom nadahnuća za ljudski rod. Postoje i dodatna učenja Spasitelja koja se nalaze u Bibliji usporednom svesku Svetog pisma – Mormonovoj knjizi – još jednom zavjetu Isusa Krista. Ona će vam dati trajni mir i sreću pružajući vam nadahnuće vodstvo u vašem životu

Za besplatni primjerak »Mormonove knjige – još jednog zavjeta Isusa Krista« posjetite dolje navedenu web stranicu ili pišite:

CRKVA
ISUSA KRISTA

SVETACA
POSLJEDNJIH DANA

www.mormon.org/hrv

SVJEDOČANSTVO PROROKA JOSEPHA SMITHA

Crkva Isusa Krista svetaca
posljednjih dana

Joseph Smith: Prorok Božji

Kada je Josephu Smithu bilo četrnaest godina htio je znati kojoj bi se crkvi trebao priključiti, stoga je to i zapitao Boga u iskrenoj molitvi. U odgovoru na molitvu, Josephu su se ukazali Bog Otac i Njegov Sin Isus Krist te su mu rekli da na zemlji nema istinske Crkva Isusa Krista te da su njega odabrali da je obnovi.

Od toga je dana Joseph radio u Božjoj službi, radio je na uspostavi Crkve Isusa Krista svetaca posljednjih dana i na izgradnji Božjeg kraljevstva u suvremenim danima. Vjerni članovi Crkve svjedoče da je Isus Krist Spasitelj i Otkupitelj svijeta. Isus svoju Crkvu danas vodi objavom koju daje proroku na zemlji. Joseph Smith je bio takav prorok. Premda je Joseph postigao mnogo u svome

Dok je odlučivao kojoj bi se crkvi priključio Joseph je u Bibliji potražio odgovor. U njoj je pročitao da ište od Boga.

životu, najvažnije je ipak bilo njegovo predanje kao učenika i svjedoka Isusa Krista. Joseph je zapisao: »Nakon mnogih svjedočanstva koja su o njemu dana, ovo svjedočanstvo, posljednje od svih, dajemo mi o njemu: Da on živi!« (Nauk i savezi 76:22).

Oni koji moću Duha Svetoga prime prorokovo svjedočanstvo znat će istinu o djelu na koje je prorok bio pozvan. Također će spoznati mir i sreću koji dolaze kroz Spasitelja Isusa Krista koga je Joseph Smith štovao i kome je služio.

Koje je crkva istinita?

Joseph Smith se rodio 1805. u Sharonu, Vermont. U vrijeme kada ova pripovijest počinje, on je imao četrnaest godina, živio je s obitelji u New Yorku i iskreno se bavio mišlju kojoj bi se crkvi priključio. Ono što slijedi Josephovo je iskustvo, opisano njegovim vlastitim riječima.

Za vrijeme toga velikog uzbuđenja duh mi obuzme ozbiljno razmišljanje i velika tjeskoba... često se pitah: Što učiniti? Koja od tih stranaka ima pravo? Ili, nemaju li sve krivo? Ako ijedna ima pravo, koja je to i kako ću ja to saznati?

I dok se tako naprezah u krajnjim teškoćama što ih uzrokovalaše sukobi stranaka tih pobornika, uzeh jednog dana čitati Jakovljevu poslanicu, glava prva, redak peti, koja glasi: »Nedostaje li komu od vas mudrosti, neka ište od Boga, koji svima daje rado i bez negodovanja i dat će mu se.«

Nijedan odlomak Pisma nije prodro u čovječje srce s većom snagom no što je tada taj u moje. S velikom je, čini se, silom prozeo svaki oćut moga srca. Uvijek sam

se iznova na nj vraćao svjestan da, ako ikome treba mudrosti od Boga, meni zacijelo treba. Jer ne znadoh kako postupiti, i, ne dobijem li više mudrosti nego što je tada imah, nikada i neću znati. Učitelji, naime, vjerske nauke različitih sljedbi shvaćahu jedne te iste odlomke Pisma toliko oprečno te ubijahu svaku povjerenje da će se to pitanje riješiti pozivanjem na Bibliju.

Naposljedku stigoh do zaključka da moram ostate u mraku i pomutnji ili moram postupiti kako Jakov nalaže, to jest, zapitati Boga. Odlučih napokon zapitati Boga došavši do zaključka, ako on daje mudrost onima koji je nemaju i ako daje rado i bez negodovanja, da se i ja smijem usuditi.

Prvo viđenje Josepha Smitha

Uskladu s tom svojom odlukom da pitam Boga povukoh se u šumarak da to pokušam. To bijaše u osvit krasnog i vedrog dana rano u proljeće tisuću osam

stotina i dvadesete. Prvi put u životu učinih takav pokušaj, jer pored svih svojih tjeskoba još nikada ne bijah pokušao na glas moliti.

Pošto se povukoh na mjesto kamo bijah unaprijed nakanio poći, ogledavši se unao-kolo i utvrdivši da sam posve sâm, kleknuh i počeh Bogu iznositi želje svoga srca. Tek što to učinih, umah me zahvati neka sila koja me potpuno svlada, i tako se ona čudesno na meni odrazi da mi se splete jezik te ne mogoh govoriti. Gusta me tama obavi te mi se na trenutak učini kao da sam osuđen na nenadano uništenje.

Ali napregnuvši svu svoju snagu, zazvah Boga da me izbavi iz vlasti toga neprijatelja koji me zgrabi. I baš u taj trenutak kad bijah spreman utopiti se u očajanju i prepustiti uništenju – ne svom zamišljenom slomu nego snazi nekog stvarnoga bića iz nevidljiva svijeta koje imaše takvu čudesnu moć kakvu ja prije ne osjetih ni kod jednoga bića – baš u taj trenutak velike uzbuđenosti ugledah točno povrh svoje glave stup svjetlosti od sunca sjajniji koji se postupno spuštaše dok ne siđe na me.

Netom se on pojavio, ja se nađoh izba-vljen od neprijatelja koji me držaše vezanim. Kad svjetlo otpočinu na meni, ja ugledah dvije osobe kojih se sjaj i slava ne daju opisati gdje stoje u zraku povrh mene. Jedan od njih mi progovori zazvavši me

*Jedan od njih...
reče upirući
prstom
u drugoga:
»Ovo je Sin
moj Ljubljeni!
Slušaj ga!«*

imenom te reče, upirući prstom u drugoga:
»Ovo je Sin moj Ljubljeni! Slušaj ga!«

Unamjeri da pitam Gospoda moj cilj bijaše doznati koja je od onih sljedbi ispravna kako bih saznao kojoj se priključiti. Stoga čim dođoh k sebi te mogoh govoriti, zapitah ja Osobe što stajahu povrh mene koja je od svih tih sljedbi ispravna – i kojoj bih se priključio.

Odgovoriše mi da se ne smijem priključiti nijednoj od njih, jer su sve pogrešne, te mi Osoba koja mi se obraćaše reče da su sva

njihova vjerovanja odvratna u njegovim očima; da su svi ti učenjaci pokvareni: »Oni mi samo usnama pristupaju, a srce im je daleko od mene; naučavaju nauke – uredbe ljudske – imaju izgled pobožnosti, ali snage se njezine odrekoše.«

On mi ponovno zabrani da se priključim bilo kojoj od njih, i mnogo toga drugog mi on kaza, što sada ne mogu napisati. Kad ponovno dođoh k sebi, nađoh se gdje ležim nauznak gledajući u nebo. Kad svjetlo otide, ne imadoh nikakve snage, no, oporavivši se ubrzo pođoh kući.

Progonstvo

Joseph je poslušao Boga i nije se priključio niti jednoj postojećoj crkvi. Pošto je ljudima rekao što je vidio i čuo, počelo je protivljenje i progonstvo.

Uskoro uvidjeh da moje kazivanje bijaše prouzročilo velike predrasude protiv mene među učiteljima religije, i to bijaše razlogom velika progonstva koje se neprestance povećavalo. I premda ja bijah nepoznat dječak, tek između četrnaeste i petnaeste godine, a moje životne prilike bijahu takve da u svijetu ne mogoh ništa naročito značiti, ipak, ljudi visoka položaja bi me uzimali na nišan do te mjere te bi pokretali javno mišljenje protiv mene i poticali žestoko progonstvo. I svim sljedbama to bijaše zajedničko – sve se ujediniše da me progone.

Tada i često poslije toga nametalo mi se ozbiljno razmišljanje kako je veoma čudno da se neugledan dječak, koji je tek navršio četrnaestu godinu, i uz to suđen da mora zarađivati bijednu zaradu svojim

svagdašnjim radom, smatra osobom tolike važnosti te privlači pozornost velikih i najpoznatijih sljedbi toga doba i to tako da kod njih budi duh najžešćeg progonstva i zlostavljanja. Bilo to čudno ili ne, no tako bijaše, a to često kod mene uzrokovala veliku žalost.

Međutim, ipak je činjenica da sam imao viđenje. Od tada mislim da se osjećah poput Pavla kad se branio pred kraljem Agripom i podnašao izvještaj o viđenju što ga bijaše imao kad je ugledao svjetlo i čuo glas. Malo ih je tada bilo koji su mu vjerovali. Neki govorahu da je nepošten, drugi da je lud, te ga ismijavahu i pogrđivahu. No sve to ne umanjuje zbilju njegova viđenja. On je imao viđenje. On je i znao da ga je imao i nikakvo progonstvo pod nebom ne mogaše to izmijeniti. Makar ga oni i na smrt progonili, on ipak znade i znat će do svoga posljednjega daha da je i vidio svjetlo i čuo glas koji mu govori, i sav ga svijet ne mogaše primorati da misli ili vjeruje drugačije.

Tako bijaše i sa mnom. Ja doista vidjeh svjetlo, i usred toga svjetla vidjeh dvije Osobe, i one zbiljski meni govorahu. I premda me zamrziše i progoniše što rekoh da sam imao viđenje, ipak to bijaše istina. I dok me oni proganjahu, grdeći me što tako govorim, to me navede da reknem u svom srcu: Čemu me progone što govorim istinu? Ja doista imah viđenje, a tko sam ja da bih se Bogu opirao, ili zašto svijet misli da će me primorati te zaniječem ono što doista vidjeh? Jer imah viđenje, i znadoh to, a znadoh da to i Bog znade, i ne mogu to zaniječati niti se to usudih učiniti, u najmanju

ruku znadoh da bih čineći to uvrijedio Boga i bio osuđen.

S obzirom na sektaški svijet moj se duh s time zadovoljio da moja obveza nije pridružiti se nijednoj od sljedbi, već da ostane kako jest dok ne budem dalje usmjeren. Uvjerih se da je istinito Jakovljevo svjedočanstvo – kako čovjek, kome je nedostaje, može mudrosti zaiskati od Boga i zadobiti je bez negodovanja.

*Ja imah
viđenje; i
znadoh to, a
znadoh da
to i Bog znade,
i ne mogu
to zaniječati
niti se to
usudih učiniti.*

Dalje obavljah svoje obične poslove do dvadeset i prvog rujna tisuću osam stotina dvadeset i treće, trpeći sve to vrijeme žestoko progonstvo od ruku ljudi svih staleža, i religioznih i nereligioznih, jer sam i dalje tvrdio da bijah imao viđenje.

U vremenskom razdoblju između vremena viđenja i godine tisuću osam stotina dvadeset i treće – budući da mi bijaše zabranjeno priključiti se bilo kojoj od tadašnjih vjerskih sljedbi, i kako bijah veoma mlađahne dobi, progonjen od onih koji trebahu biti moji prijatelji i sa mnom ljubazno postupati, a ako pretpostavljahu da sam obmanut, nastojati na pristojan i uljudan način dozvati me pameti – bijah prepušten svim mogućim napastima. Krećući se u raznolikom društvu često padah u naivne zablude te očitovah mladenačku slabost i nedostatke ljudske naravi, što me, teško mi je što moram reći, uvede u razne napasti, nedopuštene u Božjim očima.

Kad to priznajem, nitko me ne treba smatrati krivim za kakav velik ili zlonamjeran grijeh. Sklonost da takvo nešto učinim nikad mi ne bijaše u naravi.

Posjet Moronija

Progonstvo se nastavilo pošto je Joseph odbijao zaniijekati da je vidio Boga. Kad je dvadeset i prvog rujna 1823. pošao na noćni počinak, Joseph se poče moliti da sazna svoj položaj pred Gospodinom. Ukazao mu se anđeo Moroni.

Kad li uvečer maloprije spomenutog dvadeset i prvog rujna, pošto pođoh na svoj noćni počinak, obratih se molitvom i prošnjom Svemogućem Bogu da mi oprostite sve grijeha moje i ludosti i da mi očituje, te da upoznam svoje stanje i položaj pred njim; imadoh, naime, posvemašnje pouzda-

Tri godine nakon Prvog viđenja Bog je Josephu Smithu poslao anđela Moronija da uputi Josepha o obnovi evanđelja Isusa Krista.

nje da ću doživjeti božansko očitovanje kakvo već bijah prije doživio.

Dok tako zazivah Boga, opazih kako se u mojoj sobi pojavljuje svjetlo koje jačaše i jačaše dok soba ne posta svjetlija nego o podnevu, kad se odjednom kraj moje postelje pojavi osoba stojeći u zraku, jer nogama ne dotičaše poda.

Na sebi imaše opuštenu haljinu najsjajnije bjeline. Ta bjelina nadmašivaše sve zemaljsko što ikad vidjeh, a ne vjerujem da bi išta zemaljsko moglo izgledati tako neizrecivo bijelo i blještavo. Ruke mu do ispod lakata bijahu nepokrivene a tako i njegova stopala i noge do malo povrh gležanja. Bijaše golglav i otkrivena vrata. Mogoh ustanoviti da osim te haljine na sebi ne imaše druge odjeće, jer mu ona bijaše toliko otkrivena da mu mogoh vidjeti njedra.

Ne bijaše samo njegova haljina prebijela, već mu i cijela osoba nadmašivaše svaki opis, a lice mu uistinu poput munje. Soba bijaše veoma osvijetljena, ali ne tako blještava kao prostor oko njega. U trenutku kad ga ugledah, uplaših se, no, straha ubrzo nestade.

On me zovnu imenom i reče mi da je glasnik poslan meni iz Božje nazočnosti te da se zove Moroni; da mi je izvesti djelo od Boga namijenjeno, da će moje ime smatrati i dobrim i zlim u svim narodima, plemenima i jezicima, odnosno da će se o njemu među svim ljudima govoriti i dobro i zlo.

On reče da postoji pohranjena knjiga ispisana na zlatnim pločama, s izvještajem o prijašnjim stanovnicima ovoga kopna te o izvoru s kojega potekoše. On k

tomu reče kako je u njoj sadržana punina vječnog evanđelja kako ga je Spasitelj predao drevnim stanovnicima.

Da također postoje i dva kamena na srebrnim lukovima – a ti kamenovi pričvršćeni na oplećak tvore ono što se naziva Urim i Tumim – pohranjena s pločama. Posjedovanje i upotreba tih kamenova tvoraše »vidioce« u drevna i davna vremena, a da ih je Bog spremio za prevođenje knjige.

Pošto mi to reče, započeh navoditi proroštva Staroga zavjeta. Najprije navede dio treće glave Malahijine. Navede također četvrtu (u nekim je prijevodima to treća glava) ili posljednju glavu toga proroštva, no, malo izmijenjeno od onoga kako glasi u našim Biblijama. Umjesto da navede prvi

redak kako glasi u našim knjigama, navađaše ovako:

»Jer evo dan dolazi poput peći užaren; oholi i zlikovci gorjet će kao strnjika; jer oni koji dođu spalit će ih – govori Jahve nad Vojskama – da im neće ostati ni korijena ni grančice.«

I opet on navede peti redak ovako: »Evo, objavit ću vam Svećeništvo rukom Ilije proroka, prije nego dođe Dan Jahvin, dan velik i strašan.«

Navede također slijedeći redak drugačije: »I on će usaditi u srca sinova obećanje dano očevima, i srca sinova obratiti će k ocima. Kad tako ne bi bilo, cijela bi zemlja bila posve opustošena, kod njegova dolaska.«

Osim toga, navede on jedanaestu glavu Izaije, govoreći da će se to uskoro ispuniti. Još on navede treću glavu Djela, dvadeset drugi i dvadeset i treći redak, točno onako kako se nalaze u našem Novom zavjetu. Reče da je Krist taj prorok, no da još nije došao dan kad će se »oni koji ne budu slušali njegov glas iskorijeniti iz naroda«, ali da će uskoro doći.

I uz to navede Joela od dvadeset i osmog retka do posljednjega. I reče da se to još nije ispunito, ali da će se uskoro. Nadalje, ustvrdi da će uskoro nadoći punina Pogana. Navede i mnoge druge odlomke Pisma i iznese mnoga tumačenja koja se ovdje ne mogu spomenuti.

Zatim mi reče, kad dobijem ploče o kojima bijaše govorio – još se, naime, nije ispunito vrijeme da se one predadu – da ih ne pokazujem nikomu, pa ni oplećak

Četiri stotine dvadeset i prve godine Mormoni je zakopao svete zapise svoga naroda u brdo Kumora (Cumorah). Kada se kasnije vratio kao uskrsla osoba rekao je Josephu Smithu o drevnim zapisima, koji sadrže puninu evanđelja kako ga je predao Spasitelj drevnim stanovnicima američkog kontinenta. Ti zapisi danas čine Mormonovu knjigu.

s Urimom i Tumimom, već samo onima za koje mi bude naređeno da im pokažem, da ću, ne postupim li tako, biti uništen. Dok on sa mnom razgovaraše o pločama, viđenje se ukaza mome duhu te mogoh vidjeti

Viđenje se ukaza mome duhu te mogah vidjeti mjesto gdje su ploče pohranjene.

mjesto gdje su ploče pohranjene tako jasno i razgovijetno da iznova prepoznah mjesto kad dođoh do njega.

Nakon tog priopćenja vidjeh kako se svjetlo u sobi stade umah skupljati oko osobe onoga

koji mi bijaše govorio, i tako to potraja dok soba opet ne ostade tamna osim neposredno uokolo njega. Kadli odjednom vidjeh kao da se prolaz otvara ravno prema nebu, i on se uspinjaše dok posvema ne nestade, a soba ostade kakva bijaše prije negoli se to nebesko svjetlo pojavi.

Ležah snatreći o izuzetnom prizoru i veoma se diveći onomu što mi taj neobični glasnik bješe rekao, kadli usred svog razmišljanja iznenada spazih da se moja soba počine iznova rasvjetljivati, i takoreći u trenu, taj isti nebeski glasnik bijaše opet pokraj moje postelje.

On započe i opet ispriповjedi posve isto što i za svoga prvog posjeta, bez ikakve izmjene. Kad to učini, obavijesti me o velikim kaznama koje će se sručiti na zemlju praćene velikim pustošenjem gladi, mača i pošasti, a te će teške kazne zadesiti zemlju još za ovog naraštaja. Pošto mi to ispriповjedi, ponovno uziđe kao i prije.

Nakon svega toga tako duboki bijahu dojmovi utisnuti u moj duh da nestade sna s mojih očiju i ja ležah obuzet zapanjenošću zbog onoga što vidjeh i čuh. No kakvo li tek bijaše moje iznenađenje kad opet spazih onog istog glasnika do svoje postelje. I začuh ga gdje opetuje i ponavlja sve iznova kao i prije i dade upozorenje za mene govoreći kako će me Sotona pokušati napastovati (uslijed neimaštine u obitelji oca moga) da se dočepam ploča s namjerom da se obogatim. On mi to zabrani govoreći da gledom na dobivanje ploča ne smijem imati na umu nikakva drugoga cilja doli

Brdo Kumora je oko pet kilometara jugoistočno od farme obitelji Smith u Palmyri, New York. U Josephovo doba sjeverna strana bila je prekrivena travom, a na južnoj su se strani nalazila usamljena drva i šumarci. Ploče su bile pohranjene na zapadnoj strani nedaleko od vrha brda. Fotografija iz kolovoza 1907.

Božje slave, i na me ne smije utjecati nikakav drugi poriv doli izgradnja Njegova kraljevstva u protivnom da ih ja neću dobiti.

Nakon toga trećeg posjeta opet on uzađe na nebo kao i prije, a ja opet ostadoh razmišljati o neobičnosti onoga što upravo doživjeh. Tad, gotovo umah kako nebeski glasnik otide od mene po treći put, pijetao zakukurika, i ja opazih kako sviće dan, pa prema tomu naši razgovori zasigurno ispuniše cijelu tu noć.

Ubrzo nakon toga digoh se iz svoje postelje i kao obično pođoh na svoj prijeko potrebni dnevni posao. No, pokušavajući raditi kao i prije, otkrih da mi se snaga toliko iscrpla te postadoh potpuno nemoćan. Otac moj koji sa mnom radiše otkri da sa mnom nešto nije

Kako bi dao naputke mladome proroku Moroni se vraćao svake godine i to četiri godine. Nakon tih četiriju godina Joseph je primio ploče i otpočeo prijevod Momonove knjige.

u redu i reče mi nek pođem kući. Krenuh s namjerom da pođem kući, no, pri pokušaju da se prebacim preko ograde s njive gdje bijasmo, snaga me moja izda i ja nemoćan padoh na zemlju i neko vrijeme ne bijah ničega svjestan.

Prvo što mogoh razabrati bijaše glas koji mi govoraše, pozvavši me imenom. Pogledah gore i ugledah onoga istog glasnika gdje stoji povrh moje glave okružen svjetlošću kao i prije. Tad mi on iznova

kaza što mi je ispričovjedio prošle noći i zapovjedi mi da pođem k svomu ocu i ispričam mu o viđenju i o zapovijedima koje sam primio.

Poslušah i vratih se na njivu k svomu ocu i opetovah mu cijeli slučaj. On mi odgovori da je to od Boga i reče mi da pođem i učinim kako mi je glasnik zapovjedio. Otidoh s njive i pođoh k mjestu na kojem mi glasnik bijaše rekao da su ploče pohranjene. A uslijed jasnoće viđenja koga imadoh o tomu prepoznah ono mjesto u trenutku kad stigoh do njega.

Sveti zapisi

Nedaleko od sela Manchester, okružje Ontarijsko, država New York, stoji povelik brežuljak, najistaknutiji u cijeloj okolini. Na zapadnoj strani toga brežuljka, nedaleko od vrha, pod povelikim kamenom, bijahu ploče pohranjene u kamenoj posudi. Taj kamen bijaše debeo i zaobljen posred gornje strane, a tanji prema rubovima te mu srednji dio bijaše vidljiv povrh tla, no rubovi unaokolo bijahu pokriveni zemljom.

Odstranivši zemlju, dohvatih polugu koju podmetnuh ispod ruba kamena, i podignuh ga s malo napora. Pogledah unutra i doista ugledah ploče, Urim i Tumim i oplećak kao što kaza glasnik. Posuda u kojoj one ležahu bijaše napravljena slaganjem kamenja u neku vrst cementa. U dnu posude ležahu ploče i s njima ostale stvari.

Pokušah ih izvaditi van, ali mi glasnik zabrani, i opet bijah obaviješten da još nije došlo vrijeme da se to objelodani, a i neće

dok ne prođu četiri godine od sada. No, reče mi da ovamo treba doći točno za jednu godinu od sada i da će me on dočekati, te da tako moram neprestance činiti sve dok se ne ispuni vrijeme da dobijem ploče.

Prema tome, kako mi bijaše naređeno, odlazih krajem svake godine i svaki put nađoh istog glasnika i od njega primah napu-
tke i obavijesti pri svakom našem razgovoru

Na zapadnoj strani tog brežuljka, nedaleko od vrha, pod povelikim kamenom, bijahu ploče pohranjene u kamenoj posudi.

s obzirom na ono što Gospod namjerava učiniti te kako i na koji se način ima Njegovo kraljevstvo upravljati u posljednje dane.

Kako imovinske prilike moga oca bijahu veoma skućene, imamo potrebu da radimo svojim rukama idući na nadnicu, a i drugačije kako nam se ukazivala prilika.

Katkad bijasmo kod kuće a katkad vani i stalnim radom uspijevasmo privrediti za pristojno uzdržavanje.

*Joseph je radio nekoliko poslova i priskrbio je udoban život za svoju obitelj. Tisuću osam stotina dvadeset i pete prihvatio je posao u okru-
žju Chenango, New York. Tamo se upoznao s Emmom Hale s kojom se i vjenčao osamnaestog siječnja, 1827.*

Naposljetku dođe vrijeme da dobijem ploče, Urim i Tumim i oplećak. Dvadeset i drugog rujna tisuću osam stotina dvadeset i sedme, pošavši kao i obično krajem svake godine do mjesta gdje one bijahu pohranjene, onaj isti

nebeski glasnik mi ih predade s ovim nalogom: Za njih sam ja odgovoran. Ako ih nemarno zagubim ili kojim svojim propustom izgubim, bit ću odbačen. No, budem li, koliko god mogu, nastojao da ih sačuvam, dok on, taj glasnik, njih ne zatraži, one će biti pod zaštitom.

Uskoro otkrih razloge zašto dobih toliko stroge naloge da ih držim u sigurnosti, i zašto glasnik reče da će ih on zatražiti kad izvršim ono što se od mene zahtijeva. Netom se doznade da ih ja imam, poduzeti bijahu najveći naponi da mi budu oduzete. U tu svrhu utjecalo se svakom lukavstvu koje se moglo izmisliti. Progonstvo postade ogorčenije i oštrije nego prije, i svjetina neprestance vrebale priliku da ih ugrabi, ako je moguće. No, Božjom mudrošću one ostadoše sigurne u mojim rukama dok s njima ne ispunih što se od mene zahtijevalo. Kad ih, prema dogovoru, glasnik zatraži, ja ih predadoh njemu i pod njegovom su skrbi do ovoga dana drugoga svibnja tisuću osam stotina trideset i osme...

Petog travnja 1829. Oliver Cowdery dođe u moju kuću, a do tad ga nisam nikad prije vidio. On mi kaza da se, dok bijaše podučavao u školi u blizini prebivališta moga oca, a moj otac bijaše od onih koji su slali svoju djecu u školu, neko vrijeme hranio u mojoj kući. Dok je ondje bio, moja mu obitelj ispriповjedi okolnosti pod kojima primih ploče, i stoga je on došao da se o tomu kod mene propita.

Dva dana nakon dolaska g. Cowderyja (bilo je to 7. travnja) započeh prevoditi Mormonovu knjigu, a on mi je stade pisati.

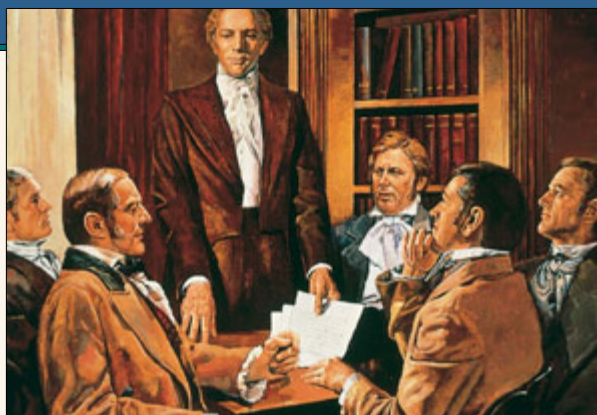
U travnju 1829. godine Joseph Smith i Oliver Cowdery kao njegov zapisničar, otpočeli su prijevod Mormonove knjige darom i moću Božjom. Kada je Joseph okončao prijevod i drugi su imali prilike vidjeti zlatne ploče. I ovi su svjedoci zapisali svoja svjedočanstva, jer će se svjedočanstvom dvojice ili trojice svjedoka svaka stvar držati vjerodostojnom (2. Korinćanima 13:1).

Obnovljeno svećeništvo

Dalje radismo na djelu prevođenja, kad li slijedećega mjeseca (svibanj 1829.) jednoga dana pođosmo u šumu moliti i upitati Gospoda s obzirom na krštenje za otpust grijeha, što nađosmo da se spominje u prijevodu ploča. Dok tako bijasmo zauzeti

Joseph Smith i Oliver Cowdery su 15. svibnja, 1829. od Ivana Krstitelja primili Aronovo svećeništvo polaganjem ruku.

Crkva Isusa Krista svetaca posljednjih dana uspostavljena je 6. travnja 1830. u domu Petera Whitmera st. Šestorica su zadovoljila uvjete države New York za uspostavljanje nove vjerske zajednice. Oko šezdesetoro ljudi bili su svjedocima tog događaja.

moleći i prizivajući Gospoda, siđe s neba glasnik u svjetlu oblaku i položivši na nas svoje ruke zaredi nas govoreći:

»Vama, sudrugovi moji u službeništvu u Mesijino ime, povjeravam Aronovo Svećeništvo koje drži ključe posluživanja anđeoskog i evanđelja obraćenja, i krštenja uranjanjem za otpust grijeha; i ono se nikad više sa zemlje neće uzeti, dok sinovi Levijevi opet Gospodu ne prinesu žrtvu u pravednosti!«

On reče da to Aronovo Svećeništvo nema vlasti polaganja ruku za dar Duha Svetoga, no, da će nam to biti poslije povjereno i zapovjedi nam da pođemo i krstimo se te nam dade upute da ja prvo imam krstiti Olivera Cowderyja, a on da poslije krsti mene.

Stoga pođosmo i krstimo se. I ja prvi krstih njega, a on poslije krsti mene – potom ja njemu položih ruke na glavu i zaredih ga u Aronovo Svećeništvo, a on poslije položi svoje ruke na mene i zaredi

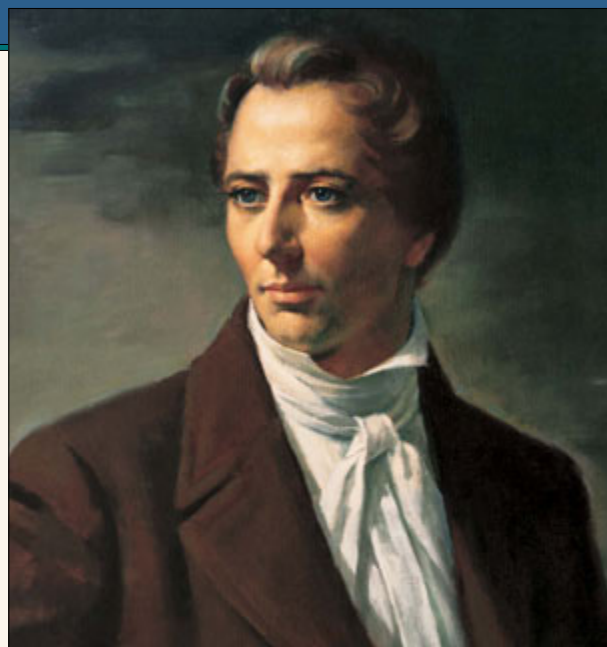
me u to isto svećeništvo – tako nam, naime, bi zapovjedbena.

Glasnik koji nas pohodi tom prilikom i povjeri nam to svećeništvo reče da mu je ime Ivan, onaj isti koji se u Novom zavjetu nazivlje Ivanom Krstiteljem, i da on djeluje pod ravnanjem Petra, Jakova i Ivana koji drže ključe Melkisedekova svećeništva, a to svećeništvo, reče, bit će nam u dogledno vrijeme povjereno, te da mene treba zvati prvim Starješinom Crkve, a njega (Olivera Cowderyja) drugim. Dne 15. svibnja 1829. bijasmo zaređeni rukom toga glasnika i kršteni.

Neposredno nakon našeg izlaska iz vode, pošto se krstismo, oćutismo velike i slavne blagoslove našega nebeskog Oca. Čim krstih Olivera Cowderyja, Duh Sveti siđe na nj te

Mormonova knjiga koja je prvi put tiskana 1830. godine trenutno je izdana na više od 80 jezika širom svijeta.

on ustade i proricaše mnogo toga što se uskoro ima dogoditi. Isto tako čim on mene krsti, i ja zadobih duh proroštva dok se dizah. Proricaoh o rastu ove Crkve i mnogo toga u vezi s Crkvom i ovim naraštajem sinova ljudskih. Ispunismo se Duhom Svetim i radovasmo se u bogu našega spasenja.

Ovo je jednostavno i izravno svjedočanstvo Josepha Smitha koje prikazuje neke od događaja koji su doveli do Obnove evanđelja i uspostave Crkve Isusa Krista svetaca posljednjih dana.

Za iscrpniji izvještaj o pripovijesti Josepha Smitha, vidi Josip Smith – Povijest u Dragocjenom Biseru ili History of the Chruch [Povijest Crkve], 1:2–79